

lertelse, at den pågældende kun behøver at rejse kravet mod selskabet og ikke behøver at afvente skadevolderens stillingtagen til kravet.

Et flertal i udvalget (11 medlemmer) anfører, at selv om en ansvarsforsikring i praksis bidrager til at sikre, at skadelidte får den erstatning, som den pågældende har krav på, er forsikringen principielt tegnet af forsikringstageren med henblik på at sikre ham eller hende (eller andre sikrede) mod de økonomiske følger af et eventuelt erstatningsansvar. Der er i dansk ret ingen almindelig pligt til at tegne en ansvarsforsikring, og det er som udgangspunkt et anliggende mellem den enkelte forsikringstager og forsikringsselskabet, om og i givet fald med hvilken dækning der skal tegnes en ansvarsforsikring. Efter flertallets opfattelse må det således som udgangspunkt være op til den enkelte skadevolder, om han eller hun ønsker at inddrage sin eventuelle ansvarsforsikring i sagen.

Hertil kommer, at skadevolderen kan have gode grunde til at ville afklare skadelidtes erstatningskrav uden at involvere forsikringsselskabet, f.eks. af hensyn til fastsættelse af den fremtidige præmie. En almindelig regel om direkte krav aktualiserer endvidere i endnu højere grad end den gældende § 95 spørgsmålet om, hvordan forsikringsselskabet sikrer, at skadevolderen/sikrede bidrager til sagens oplysning. I en lang række tilfælde vil det være nødvendigt med skadevolderens medvirken for at sikre en tilstrækkelig oplysning af sagen. Selv om skadevolderen i de fleste tilfælde må antages at ville medvirke til sagens oplysning, har forsikringsselskabet en berettiget interesse i at undgå, at det som følge af skadevolderens manglende interesse og medvirken kommer til at betale en erstatning, som skadelidte ikke har krav på.

En almindelig adgang til at rette et krav direkte mod ansvarsforsikringsselskabet har endvidere kun reel værdi for skadelidte, hvis skadevolderen og/eller forsikringsselskabet har pligt til at oplyse om, at der er tegnet en ansvarsforsikring. For visse forsikringstyper – navnlig på erhvervsforsikringsområdet, f.eks. bestyrelsesansvarsforsikringer – er det imidlertid et normalt led i forsikringsbetingelserne, at forsikringsdækningen bortfalder, hvis forsikringstageren/sikrede oplyser om, at der er tegnet en forsikring.

Udvalgets flertal finder på denne baggrund, at der med den nuværende udformning af § 95 er fundet en rimelig og passende balance mellem hensynet til, at sikrede som skadevolder kan råde over, om ansvarsforsikringsselskabet skal involveres i sagen, og hensynet til, at skadelidte rent faktisk får den erstatning,

som den pågældende har krav på. Flertallet fremhæver endvidere, at spørgsmålet om skadelidtes direkte krav mod ansvarsforsikringsselskabet i praksis er opstået i tilfælde af skadevolderens konkurs mv., og at der ikke herudover kan peges på et udtalt praktisk behov for at indføre en almindelig adgang for skadelidte til at rette sit krav direkte mod forsikringsselskabet.

På denne baggrund foreslår flertallet, at § 95 ændres, således at det i overensstemmelse med retspraksis kommer til at fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen, at skadelidte har et direkte krav mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab, hvis skadevolderen er gået konkurs. Det foreslås, at dette også skal gælde, hvis skadevolderen har fået tvangsakkord eller gælds-sanering, idet skadelidte i disse tilfælde ikke har mulighed for at få sit fulde krav betalt af skadevolderen. Flertallet finder ikke, at der herudover er grundlag for at foreslå ændringer af § 95.

Et mindretal i udvalget (2 medlemmer) foreslår, at der – i hvert fald for forbrugerforsikringer – indføres en almindelig adgang for skadelidte til at rette sit krav mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab. Mindretallet finder, at en sådan regel bør indføres for at sikre en tilstrækkelig beskyttelse af skadelidtes interesser i forhold til en ansvarsforsikret skadevolder og dennes forsikringsselskab. Mindretallet peger endvidere på, at ansvarsforsikringer, der i dag er et meget udbredt forsikringsprodukt, ikke kun tegnes i den sikredes, men også i potentielle skadelidtes interesse, og at der nu i loven bør tages højde herfor.

Der henvises til betænkningen side 211 ff.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgsflertallets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. lovforslagets § 1, nr. 14 (forslag til lovens § 95, stk. 2). Justitsministeriet lægger særligt vægt på, at den gældende § 95 som anført af udvalgets flertal i praksis navnlig har givet anledning til problemer i tilfælde, hvor skadevolderen er gået konkurs eller lignende, og at der ikke herudover kan peges på et udtalt praktisk behov for at indføre en almindelig adgang for skadelidte til at rette sit krav direkte mod skadevolderens ansvarsforsikringsselskab. Der er ikke i dansk ret nogen almindelig pligt til at tegne ansvarsforsikring, og det bør efter Justitsministeriets opfattelse som udgangspunkt være op til skadevolderen/sikrede, hvorvidt han eller hun ønsker at involvere sin ansvarsforsikring i sagen – og som anført ovenfor kan den pågældende have gode grunde til at ville afklare erstatningssagen uden at involvere sin ansvarsforsikring.